Bună ziua, noapte!

George Uba

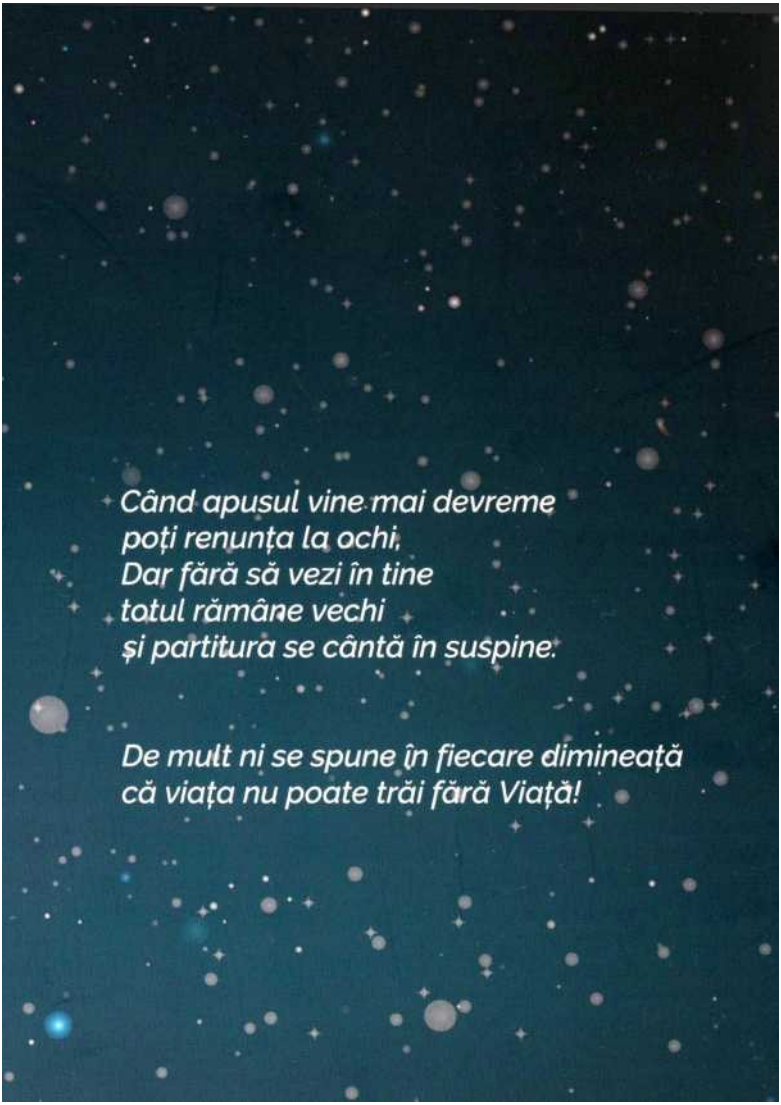

Poezia se invită singură.

Trece orice barieră a protocolului artistic şi vine să nu mai plece. îşi face loc în fiinţa noastră pentru a râde, a plânge, a ofta şi a spune dorul ei.

Ceea ce spune este tot atât de important ca felul în care spune. Dar mai de folos este a şti ceea ce nu spune. Doar aşa are sens versul, care niciodată nu este încheiat. îl continuă cine îl citeşte şi îl dă mai departe. Pentru o nouă construcţie mai profundă şi mai înzestrată. Ca să nu se învechească niciodată.

Devine o cântare nouă la fiecare intervenţie a gândului şi a simţului care îl lucrează pentru a prinde slava Marelui

Verb „să fie…”

George Uba

Bună ziua, noapte!

Bucureşti, 2017

Bună ziua, noapte!

George Uba

ISBN 978 – 973 – 0 – 24068 – 9
Copertă: **Daniel Constantin**
Redactare: **George Uba**
Tehnoredactare: **Daniel Constantin**
Grafică: **Daniel Constantin**
Corectură: **Monica Sima**

CUPRINS

Înainte de a intra
INSPECŢIE DE FOND
Când voi fi mare *13*
Audit

Cândva *16*
Ce m-aş face? *18*
Conflict
Contabilitate
Greşeală
Căutări
Înţelepciune
La semănat 27
Mă bucur
Nu sunt eu
Până nu apune soarele
Promisiune
Psalmul lui… ANAF
Raport de nuntă
Râs
Regăsire
Teama de frică
Un alt eu
Vorbeşte lumea
Altfel de cum ştiu
Cuvinte sparte 47
Ştiu
Mai bine *51*
Performanţă
Veniţi mai în faţă 55
Stafia urmelor noastre 57
Meriţi? *59*
Loc bun de ascuns în adâncă smerenie
Concurs de religii
Neprihăniţii
Comitet
Bună ziua, noapte!
Declaraţie de noroc
Ar fi un drum de făcut 75
Sărut mâna, doamnă! *78*
În timp ce El trece

La pagina 9
Este
Invers
CLASIC CORD
Fă paşi
Interzis la stânga
Să visaţi cum n-aţi visat
Ca un fiu al unui tată
Ferice!
Dă-mi un parfum de tei
Fals tratat de… revenire *101*
Popas de nou
Puţin din El
Defect major
Folclor din har
V-am spus că vine?
Zic şi eu
Scrisoare
Nu oricum *115*
E timpul
Chiar dacă
Al doilea gând
Ca să fii om întreg
Tu eşti chemat
INDIFERENT CE SPUN ALŢII
Renunţare nedorită
Dacă mă vei lăsa *131*
Conferinţă de presă… la iesle
Ridicarea căderii
Vrei?
Şah cu Adevărul
Ce-ai vrea să vezi?
Pe când căutam
Schimbare de mine
Tăcerea obligată
Mierea din pelin

Ofertă
Totuşi… mister
Matematică fără… dizabilităţi
Povestea unei ridicări
Poveste de viaţă
Pe-aproape, paşi *161*
Speranţa
Indiferent ce spun alţii
Cui îi pasă?

Înainte de a intra

Poezia se invită singură. Trece orice barieră a protocolului artistic şi vine să nu mai plece. îşi face loc în fiinţa noastră pentru a râde, a plânge, a ofta şi a spune dorul ei. Ceea ce spune este la fel de important ca felul în care spune. Dar mai de folos este de a şti ce nu spune. Doar aşa are sens versul, care niciodată nu este încheiat. îl continuă cine îl citeşte şi îl dă mai departe. Pentru o nouă construcţie mai profundă şi mai înzestrată. Ca să nu se învechească niciodată. Devine o cântare nouă la fiecare intervenţie a gândului şi al simţului care îl lucrează pentru a prinde slava Marelui Verb, „să fie…”

Poezia din acest volum este o sublimă suferinţă. Potrivirea ei în cuvinte chemate să spună bine şi melodic adevărul, se face cu durere. Este însăşi condiţia versului de a exista. Din triada cărţii porneşte un prim gând (*de fond)* către dezvăluirea de sine, în nevoia de a ne cunoaşte rostul fundamental. A doua cugetare (*cord)* vine cu soluţia finală la deruta existenţei noastre sărace în iubire şi dăruire de sine. În ultima etapă a aprofundării (*ce spun alţii)* avem o demonstraţie a unei înalte exemplificări prin cei care trăiesc frumos suferinţa şi o supun iubirii celei mai înalte. De altfel este un omagiu nestins pentru cei care alcătuiesc familia „Ridică-te şi umblă”, un suport al unei motivaţii ce trece dincolo de limite.

Dacă din lectura volumului de versuri „Bună ziua,

noapte!” nu se pretind înnoiri, scopul ei sucombă imediat. De altfel, pentru ce alt motiv ar mai suferi poezia inspirată de cerinţe veşnice?

Autorul

INSPECŢIE DE FOND

Mă caut în lumina altora şi nu mă găsesc. Mă caut în lumina mea şi mă prăbuşesc. Sunt căutat de lumina Lui şi mă înnoiesc.

Când voi fi mare

Ce-ai vrea să te faci mai mult şi mai mult când vei fi mare, m-a întrebat un musafir din partea de răsărit de soare…

Vreau să fiu o virgulă, şi-atât, Doamne, să umblu printre cuvinte şi oameni şi să separ cinstit şi clar, ce este mic de mare, ce este strâmb de bine, ce este amar de har.

Dar cel mai mult şi mai mult, când voi fi mare vreau să fiu un punct…

Ştiu că e un lucru mărunt, dar poate că voi putea să opresc ce doare…

Şi Creatorul m-a făcut un mic punct… Şi deodată m-am făcut mare!

Audit

Se făcea că mă plimbam prin gândurile nechibzuite ale vecinilor mei, preocupat să fac ordine în judecăţile lor nefericite, rupte şi peticite.

Cu cât căutam să le ordonez după influenta mea raţiune, educată la şcoli inventate de lume, cu nume, unii au observat în ochii mei o pată, şi în cuvintele mele o altă pată, ca o greşeală admirată.

Bunii mei vecinii de viaţă nu s-au arătat supăraţi că îi vedeam indezirabili şi pătaţi…

În timp ce atent îi modelam, erau nemulţumiţi în fiinţa lor, că privindu-i şi vorbindu-le, îi pătam.

O voce albastră de sus mi-a amintit să mă plimb mai întâi prin gândurile mele nefericite, rupte şi peticite, ca după un măcel, şi-i de-ajuns!

Apoi, fără întârziere, să-l chem pe El…

Cândva

Pe vremea noastră era altfel, cu mai puţin profan şi superficial, mai povesteşte câte un bătrân cu miros specific din războiul mondial şi cu vorbe de pe alt tărâm.

Atunci călcam adesea în noroi, neavând drumuri europene şi maşini din vest…

Astăzi calcă noroiul peste noi şi suntem mai plini de importanţă, cu cât suntem mai goi.

Pe vremea mea cântam doine şi romanţe că ne era viaţa mai grea, acum a apărut muzica cu metale în ea, cu mult zgomot şi nuanţe, care nu dă nici har, nici speranţe.

Pe atunci ne cârpeam hainele, că nu eram bogaţi, şi ne era ruşine să ieşim rupţi şi goi…

Astăzi ne cumpărăm cu intenţie pantaloni cu găuri mari şi pătaţi şi din mărci de soi, că ne e ruşine să fim îmbrăcaţi.

Pe vremea mea când trecea o domnişoară roşeam când o priveam, de parcă aş fi făcut o fraudă, astăzi

scoatem dragostea în stradă şi o expunem fără scenă şi fără paravan.

Că aşa e european.

Cândva era teamă de Dumnezeu şi zilnic ne închinam şi ne spuneam rugăciunea, fie că ne era uşor sau greu…

Astăzi facem turism prin biserici, ieşim şi plecăm, uitându-ne credinţa şi misiunea.

Mulţumesc că zâmbiţi ironic şi daţi din cap, dar aşa era pe vremea mea şi aşa se trăia…

Vă rog să mă iertaţi că sunt atât de-ncuiat şi cu valori insipide şi nebune de ceva, dar cu riscul de a fi blamat, votez cu partidul creştin… demodat.

Ce m-aş face?

y

M-am apucat să semăn seminţele uitării pe tarlaua prezentului şi de-atunci nu mai am… viitor.

Când rănile pe care mi le fac nu mă dor se mai îngroapă un har în pustiul de sete de nou.

Sunt contrazis de urmele mele şi de ecou şi chiar umbra mea credincioasă strigă după ajutor.

Cineva în mod intenţionat îmi iartă un dor şi-mi trage zăvorul uşii cu care mi-am închis tăcerile.

Dacă nu m-ar recunoaşte primăverile, dacă nu mi-ar da El pace, ce m-aş face?

Conflict

M-am certat la cuţite cu prietenii mei, sentimentele, şi le-am spus: nu aveţi minte, fraţilor!

simţiţi ce nu gândesc, iar în timp ce gândesc, nu simţiţi!

E neomenesc!

Asta şi vrem prietene, mi-au spus, să nu mai fim sclavii gândirii din răsărit până-n apus…

Suntem în grevă de comportament şi propunem în numele iubirii un trai insurgent.

Şi au trăit fericite şi libere până la adânci şi multe decadenţe, în lipsa unei cugetări înţelepte…

Ajungând în Gadara, la porunca unui gând zelos s-au aruncat în mare şi s-au înecat, nemaifiind de folos.

În raportul de ţară al vieţii s-a scris că răscoala de independenţă a sentimentelor a fost înăbuşită în negânduri…

S-a semnat din nou o adeziune şi simţurile au venit la viaţă cu gânduri mai bune!

Contabilitate

Ţi-am adus registrul, Stăpâne, să vezi dacă sunt cine sunt şi cum ţi-am împodobit cerul cu un nume cu care să te mândreşti pe pământ, cum ai făcut pe vremuri cu Iov când l-ai numit sfânt.

Uite aici o grămadă de fapte bune şi vorbe cinstite fără număr, bune de făcut psalmi din ele şi de pus pe strune, când merg credincioşii la templu, umăr lângă umăr.

În coloana din dreapta sunt rugăciunile cusute cu simţuri creştine, în care te rugam să opreşti stricăciunile care îmi aduc mie şi altora ruşine, iar în coloana din stânga sunt rândurile din Carte, citite cu sârg ca să fiu om aparte.

La sfârşit sunt greşelile mele pentru care ţi-am cerut iertare, aducându-ţi zile de post şi un plan de consacrare.

ca să capăt îndurare şi să fiu ferit de rele… Interesul meu este să fiu cu Tine în rai, de aceea în baza registrului meu, Doamne, ce-mi dai?

…Am vrut să-ţi dau viaţa Mea cândva, şi chiar şi acum când eşti în ruine, dar… n-am avut loc de tine!

Greşeală

V

Poate vi s-a întâmplat şi vouă să uitaţi unde aţi pus viaţa, aşa cum uitaţi de cheile de la maşină…

De prea multe treburi risipite în cuvinte, lucruri şi vină se lasă deodată ceaţa în rostul venirii la cină.

Ocupaţi cu binele nostru zilnic n-avem timp nici să ne cunoaştem sau să mai ieşim cu viaţa la picnic…

Ne facem doar că o căutăm la modul indicativ; greşeala este că vrem să iubim cu motiv…

De-aceea o şi pierdem.

Căutări

Caut de-o viaţă un loc de muncă pentru o clipă şi nu găsesc, chiar dacă fac din iubire risipă.

Caut de-o vreme o vorbă bună pentru o cunună şi nu găsesc, nici dacă plătesc o minciună.

Întreb zilnic de o favoare care să-mi aducă onoare şi nu găsesc nici dacă mă doare.

Caut febril un nume care să-mi fie un ajutor de încredere, dar nu găsesc nici măcar un pronume.

Caut printre ocazii o şansă pentru un viitor renăscut şi nu găsesc nici în trecut.

Caut un drum printre întrebări şi nu găsesc decât acelaşi răspuns: ruine.

pentru că mă caut numai pe mine. Mi se dă un sfat acum când judecata a ajuns la apel: dincolo de tine, caută-lân drumurile Cărţii pe El…

Înţelepciune

Ţin strâns de mână dezamăgirea să nu se piardă în vieţile altora şi să le întunece privirea.

Speranţa, cu bărbia în piept e pedepsită cu sete, de gânduri bete şi e lipsită de orice drept.

Întoarsă din drum, încrederea, e legată la ochi să nu-şi facă prieteni şi să nu se-ntâlnească cu iubirea.

Ar fi înţelept să chem înţelepciunea, să rupă bănuiala şi să interzică teama…

doar aşa se va rosti rugăciunea.

La semănat într-o zi mă durea tare un gând.

Cum te doare o măsea de minte…

Mă durea gândul întoarcerii flămând Printre cele uitate, cântate şi sfinte…

Mă amestec din nou printre vieţi să învăţ iarăşi nevoia primară…

Poate voi găsi doi, trei profeţi să-mi arate ascunsa mea comoară.

Din greşeală am spus un cuvânt şi-am stricat un aşa frumos Nume.

Şi ştiu că de-atunci nu mai sunt Acel ce mergea atent după urme.

La hotar cu mine am găsit Un neumblat şi nesemănat pământ… Mi-am scos încălţămintea, căci era sfinţit şi m-am semănat pe mine în Cuvânt.

Mă bucur

Mă bucur să aud că nu mai aud, ce spun alţii despre mine şi de atunci nu mai am suspine…

Mă bucur să văd că nu mai văd răul pe care cel de-alături mi-l face şi de atunci am pace.

Mă bucur să cred că mă încred în orice Cuvânt care mi se dă de sus şi mi-e de-ajuns.

Mă bucur să spun că nu mai spun cuvinte care rănesc durerea celorlalţi şi aşa am fraţi.

Mă bucur să ştiu că nu mai ştiu că sunt singur înţelept şi priceput şi de-atunci sunt viu.

Mă bucur să vreau să nu vreau să-mi aleg eu propriul meu drapel, îmi e doar El, Emanuel!

Mă bucur să simt că nu mai simt nimic din ceea ce întunecă raţiunea şi iată minunea!

Mă bucur să înţeleg că nu mai înţeleg să merg pe drumul cu indicatoare spre moarte, am drum din Carte!

Mă bucur să doresc ce nu e dorit, să iert uitând ce-n viaţă atâţia m-au rănit, şi-s fericit!

Nu sunt eu…

Câteodată uit cum mă cheamă când mai stric frumosul în risipitul lui domnesc şi când mai rătăcesc spusele de pe Sinai.

Când sunt strigat pe nume din Rai nu întorc capul şi nici gândul, ca să se ştie, că nu eu am instigat strâmbul.

Când sunt întrebat unde îmi este turma nu răspund umbrei din vie, care îmi cauta urma, ce vina răscoaptă mi-

o scrie.

Când sunt chemat să-mi spun părerea despre plecările mele ascunse, îmi astup urechile plânse şi îmi îngrop fără de martori durerea.

Ca să nu ştiu ce e vina şi ce-nseamnă duhul de teamă, sting fără veste Lumina şi spun, nu sunt eu!…

Îmi place să uit cum mă cheamă.

Până nu apune soarele

Eu zic să mai vindem ceva din noi, că prea ne-am încurcat în datorii…

Să ne mai facem câte un altoi, iar dacă ne doare înseamnă că suntem vii.

E bine să mai tăcem o viaţă, când vorbind prea mult murim…

Nerostirea noastră ne-nvaţă că sunt şi alte cuvinte prin care putem să trăim.

Împovăraţi cu prea multe bucurii am uitat că şi alţii trăiesc lângă noi…

Ne plouă cântec de ciocârlii când ne spunem nouă în faţă că suntem răi.

Câteodată, ar fi frumos să fim urâţi când ne înconjurăm cu prea multe oglinzi… în Adevăr suntem cu toţii sluţi de aceea, până nu apune soarele, să ne vinzi!

Promisiune

Am promis cu mâna pe inimă să nu mă mai vorbesc de rău, când vin şi când plec din faţa mea, la strâns de vechi sau strâns de nou… că aşa vrea lumea!

Sunt hotărât să-mi trec cu vederea vina motivată de intenţii senine şi pasiunea pentru binele meu suveran, când de fapt câştigul din pierderea altora mi se cuvine în filigran.

Da’ ce să regret importanţa de sine cu dovada de-a fi mai bun decât altul?

E în interesul raţiunii să am simţuri fine şi să cultiv prin experienţa personală saltul… ce e rău să-mi fie bine?

Am promis cu mâna pe inimă să nu mă mai dezic de

mine, şi chiar intenţionat să mă tratez cu stimă îmbrăcând eul meu stilat în haine creştine…

Întrebarea e, voi mai avea lumină?

Psalmul lui… ANAF

Sunt unii care plâng degeaba şi totuşi capătă de toate, Doamne, eu în schimb mă plâng în fiecare zi cu lacrimi de înţelept şi n-am nicio recoltă în toamne…

E drept?

Sunt unii care spun cuvintele tale, Doamne, prin biserici, prin cărţi şi strane şi sunt ridicaţi pe munţi de laude deşi în iubirea lor sunt munţi de fraude, în timp ce eu mă rog Ţie smerit…

E cinstit?

Mă uit cu jind la cei care se bucură, Doamne, care n-au grija de ziua de mâine sau de foame, şi care se îmbuibă cu ei înşişi şi cu mine fără să le pese de cine moare sau vine, în timp ce eu postesc lângă uşa din dos…

E frumos?

Mă uit la tine omule, cum te plângi şi cum văzându-i pe alţii în binele lor, te frângi…

Să ne înţelegem: dacă plângi şi posteşti

Nu este ca să fii cu ei aici, doar o viaţă, ci ca să-ţi fie veşnic bine când vei veni la Mine…

E bine?

Raport de nuntă

Am aflat de nunta voastră de la un înger care frunzărea o carte de amintiri, şi mi-a spus: du-te şi tu şi vezi cât mai costă o privelişte cu miri şi câte hectare de cer sunt semănate pe dealurile inimii lor, aşa, ca să mai scriu despre ei în carte.

Sunt atât de ocupat, Doamne, cu pescuitul în noapte şi cu unele fapte programate de alţii, sau rămase de la părinţi, că nu am timp să ies din mine, să mai conduc, să mai văd şi eu o bucurie care plânge de bucurie, dar la Cuvântul tău, care mereu vine, mă duc, promit că mă duc.

Şi iată-mă aici cu Daniel şi cu Monica, chemat de voi

şi trimis de El, să vă trec prin ascuţişul sabiei Cuvântului, care din doi face unul şi alungă frica.

Chiar nu v-a spus nimeni că nu mai sunteţi liberi să faceţi ce vreţi voi când plecaţi sau veniţi goi din drumurile inimii?

Chiar nu v-a spus nimeni că veţi plânge mai des pentru ce veţi afla că sunteţi şi veţi fi?

Nu v-a spus nimeni că veţi avea normă dublă la iertare şi la grija pentru celălalt?

N-aţi aflat că vă veţi pierde importanţa pentru voi înşivă şi că îi veţi spune celuilalt: mai întâi tu?

N-aţi aflat că n-aveţi dreptul să mai spuneţi „nu” când celălalt cere să i te dai cu totul şi cu toate? Nu v-a spus nimeni?

Ai aici raportul, Doamne, şi înregistrarea video… Le-am explicat cu argumente clare, cum e să ceară iubire zilnic de la Tine, aşezată frumos în fapte, chiar dacă doare…

Le-am explicat că vor fi legaţi unul de altul şi că mereu vor fi incomodaţi de iubirea care merge până la capăt, dar degeaba!

Am pus şi data şi am semnat…

Am făcut tot ce am putut, şi chiar le-am spus şi cu frumosul şi cu dojană…

În rezumat, cei doi se încăpăţânează să renunţe la libertatea lor suverană şi au decis să fie împreună şi la rău şi la bine…

Şi parcă au mai spus ceva, că da, merg împreună, până la capăt.

Dar numai cu Tine!

Râs

Sunt unii care râd cu lacrimi de moarte de se aude până sus, la Poartă, în cascade de bucurii sparte…

Râd de cei care se împiedică în propriile lor cuvinte şi în tuşea lor seacă…

Râd de hainele trecătorilor şi de frica lor rujată, sau

de cuminţenia valorilor…

Râd cu poftă de cele sfinte amestecându-le cu neştiinţă de viaţă sau cu paradă fără minte…

Ce nu fac, ca să râdă, chiar şi de o postumă, inventând obscen şi infernal o glumă…

Râd chiar şi de părinţii lor, care au plâns când au plecat de-acasă, şi pe care nu-i mai vor la izvor.

Râsul lor este totuşi un plâns al neputinţei de a fi altfel şi de a alege ce li s-a tot dat de sus.

Dacă ar râde de ei, de fapt ar plânge de ei, ar însemna că le pasă…

Ar mai fi o şansă!

Regăsire

M-am pierdut printre cuvinte şi fapte, ca acul în carul cu fân în plină noapte.

Cu cât spuneam mai mult cu atât eram de negăsit…

Cu cât făceam câte ceva bine cu atât mă rătăceam de mine şi în mine.

Obosit şi cu visele scrum am hotărât:

Nu mai spun nimic, nu mai fac nimic!

Să spună El şi să facă El totul!

De ce să mă complic?

Ispirat de ruinele din gânduri am renunţat la dreptul meu asupra mea…

În timp ce El făcea din ce spunea, în sinele meu pustiit, pe neaşteptate, m-am regăsit.

Teama de frică

Mi-e teamă să mă uit în ochii mei ca să nu mă dau de gol că sunt… gol;

Ar putea neştiinţa zidi un temei?

Mi-e teamă să mă cunosc în ce nu sunt.

De aceea fug de tine şi de mine de ruşine…

Cine ar putea şti că sunt frânt?

Mă ascund în tranşee de cuvinte dar n-am adăpost pentru vorbirea cu rost…

Cum e s-ajungi când nu dai sens şi ţinte?

Strigam la mine, dar nu-mi dădeam seama că mă chem să ies într-un adevărat cules…

Doar dragostea mai sperie teama.

Un alt eu

Deunăzi, m-am întâlnit cu mine şi, culmea, nu m-am recunoscut…

Sunt eu, cel care ţi-am cărat ani de-a rândul minciunile cu remorca şi ruşinea cu împrumut, mi-a spus el, care pretindea că sunt eu.

Chiar nu mai ţii minte când vindeam bucurii false şi promisiuni goale la greu?

Prea semăna cu mine, dar nu eram eu, pe cuvânt!

Din primul meu gând făcut ecou am scos Cartea care m-a numit cine sunt… deşi eram un simplu recrut, cu uimire, mi-am dat seama, că m-am născut din nou!

De-aceea nu m-am recunoscut…

Vorbeşte lumea

y

Am auzit la ştiri că am murit pe frontul tăgăduirii de sine, dar nu e vorba de mine.

Am auzit pe la colţuri că mă cheltui pe mine până la ultimul neuron, dar e un zvon.

Se spune printre cei de seamă, că dau cele mai bune sfaturi în furtună, dar e minciună.

Vorbeşte lumea că sunt un far în noaptea de calvar, dar e o vorbă în zadar.

Am aflat din surse sigure, că zidesc împărăţii de dragoste în vieţi eşuate, dar nu-s fapte.

Secretul ştiut doar de mine este că lumea care mă vorbeşte de bine e în mine.

Când va tăcea ea, se va şti cine este sursa şi autorul, şi atunci se va afla adevărul.

Dar, fireşte lumea încă vorbeşte…

Altfel de cum ştiu

y

E altfel decât mine în tăcerile Lui strigate,

Imprevizibil când vine.

Atât de clar când pleacă tot spre mine…

Plânge când eu râd, cântă când sorb durerea…

Ce uşor risipeşte iertarea

Peste cei care nu merită, peste mine care cred că merit

Măcar o clipire de ochi…

Îl găseşti când nu-L cauţi, îl cauţi şi nu-L găseşti

Când se umple paharul

Cu duhul cel greu…

Ce ciudat Om, ce minunat Dumnezeu!

Vindecă pe cei ce n-au habar de neprihănire la strângere de har şi judecată.

Când vine târziu la patul celui răpus de boală E devreme pentru El.

Când vine în zori pentru unii care nu se scoală E târziu pentru ei…

Deseori e trist la nunţi.

Alteori se bucură de un cortegiu cernit Mângâind încreţite frunţi… în multe biserici nu vrea să intre

Când aude rostirea despre bine şi rău Altfel de cum ştiu eu că este bine…

Ce minunat Om, ce ciudat Dumnezeu!

Iată-L slab când vrem să fie tare.

Important este felul cum te priveşte când trece, Ce credem noi că este mic, la El e mare…

Hotarul Lui creşte pe ogorul harului stropit de lumină

Şi partea ce noi o vedem goală La El e plină.

Pământul crăpat din suflet îl cumpără cu o comoară de iertare

Şi suflă puternic peste spicele încărcate cu strângere de viaţă înaltă…

Ţi-am dat o rugăciune, Doamne, la ceas de chindie

Dar răspunsul tău doarme încălţat cu răbdare;

Fă împărăţia ta să vie.

Căci timpul Tău, printre gândurile mele mă doare.

O socoteală nouă, care numără invers binecuvântările

Spune că lumina Lui peste mine este la apogeu…

Altfel curg la El timpul, lumina iubirea şi aşteptările.

Doar să mă vadă ieşind din umbră…

Ce minunat Om, ce minunat Dumnezeu!

Cuvinte sparte

Nu reuşesc să scap de acele cuvinte care îmi ocupă vocabularul cu ţipete şi cu pretenţii fără minte şi care îşi varsă amarul peste bucurii şi morminte…

Le-am pus la vânzare pe un preţ mic ca să scap de ele şi de vorbele lor rele, dar n-am primit nimic.

Sunt cuvinte care s-au agăţat de mine ca să le port rănile şi promisiunile neîmplinite, primite în luptele fără rost şi nesfinte…

Le-am alungat la marginea verbelor hotărâte dar s-au întors murdare şi smerite din nereuşitele lor colinde, cerând ajutor şi ceva merinde.

Unele dintre ele au organizat un protest din fraze încurcate şi fără semne de punctuaţie, cerând să li se facă dreptate şi să li se dea onoarea de nonsens, aşa, fără nicio explicaţie.

Le-am dat pe mâinile agenţilor mei din garda cuvintelor de ordine, dar au scăpat cu hainele rupte strigând „libertate!”

şi dreptul ca cineva mai mare să-i asculte, în timp ce în metafore mi-au făcut mare dezordine.

Nici nu mai pot ieşi pe stradă din cauza stricăciunilor făcute în poezii, eseuri şi în vorbe culte…

Le-am ameninţat cu lacătul tăcerii şi cu arest la domiciliu chiar şi pentru cele mai simple propoziţii, dar au rămas pe poziţii.

Mai rămâne un singur lucru, chiar dacă vor da în plâns…

Renunţ de bunăvoie, la tot ce-am spus şi-am scris,

Doamne, şi la tot ce-am promis…

Dă-mi Cuvântul care a fost de la început şi cuvintele din Carte, înainte de-a fi sparte şi-mi este de ajuns.

Ştiu

y

Uneori aş vrea să fiu mai mult decât ceea ce sunt, dar nu ştiu cine sunt…

Mi-ar plăcea să ajung dincolo de ceea ce pot, dar nu ştiu ce pot…

Aş vrea să cunosc mai mult din ceea ce nu cunosc, dar nu mă cunosc.

Aş vrea să vreau să nu mă opresc la marginea bucuriei, dar nu ştiu ce vreau.

Uneori gândesc că ar trebui să gândesc idei de mare bine, dar nu ştiu să gândesc.

Ştiu de ce nu pot…

Pentru că pot ceea ce n-ar trebui să pot.

Ştiu de ce nu cunosc mai mult…

Pentru că vreau să cunosc anost ceea ce nu trebuie să cunosc.

Ştiu de ce nu vreau să vreau bucuria cea mare, pentru că vreau ceea ce nu trebuie să vreau.

Ştiu de ce nu gândesc gândurile care dau libertatea… Pentru că gândesc ceea ce nu trebuie să cuget.

Aşa am ajuns să ştiu, deşi greu, că pot să fiu

Un fiu de Dumnezeu…

Mai bine…

Când concurez cu alţii totdeauna câştig, chiar şi atunci când pierd.

Când concurez cu mine pierd de fiecare dată şi nu e bine.

Când ne batem în cuvinte îmi scot dreptatea pe o ciorbă de linte.

Când mă privesc în Cuvânt, şi ceea ce spun drept e nesfânt.

Când îmi poruncesc iertarea toţi aplaudă şi mă laudă, dar îmi lipseşte sarea.

Când mă iartă El faptele mele bune strânse cu grijă îşi pierd binecuvântarea.

Când pun prietenia să zâmbească orice inimă şi chiar duşmanii sunt gata să mă primească.

Când mă oglindesc în zâmbetul Lui al meu se vede strâmb şi nu merită banii.

Când arăt ce pot şi ce ştiu toţi se se aşază la rând să le dau interviu.

Când primesc putere de sus, ce ştiu şi ce pot e de plâns.

Acum când vă scriu, decât să fiu bine mort, mai bine mort în El, dar viu.

Performantă

y

Mi s-a făcut onoarea să fiu cel mai bun dintre cei răi; să port haine noi cu petece şi să arunc cu pietre în ploi până când încep valorile să se amestece în sunete stranii şi incantabile… Important e să ai succes şi să ai un cules de ţinte profitabile.

Mi s-a propus să inovez verbul „a face” şi să-l fac mai activ, ca să ridic un crez pentru ajungerea la capăt indiferent de motiv.

Important este să faci ceva mai bine decât altul şi vrei, nu vrei, să nu cobori în văi când dai asaltul.

Am fost invitat printre cei care iubesc fără motiv şi dăruiesc fără să-ţi ceară înapoi, ca să vorbesc şi eu ca ei

Limba cerului în mod nativ. Privindu-i cum trăiesc prezentul în umilinţă, fără uscăciuni, m-am văzut printre ei cel mai rău dintre cei buni.

Mi-am depus imediat demisia şi mi-am corectat autobiografia… declar pentru mine, pentru voi, şi adevăr spun, că sunt cel mai rău dintre cei răi… Cum aş putea altfel să dau o şansă Celui Bun?

Veniţi mai în faţă

V V

Cunosc o biserică unde creştinii vin să se vadă pe ei cât mai frumos în bucuria închinării la măreţul sine…

se aranjează puţin în oglinda legii întoarsă pe dos, ca să nu lumine şi apoi zâmbesc creştineşte la ei înşişi şi spun, prieteni, vecini, Doamne, e foarte bine!

Când începe cântarea liturgică feţele sfinţilor se întunecă de firesc privind la păcătoşii din primul rând…

Prea se bucură cu atâta poftă de harul care îi fericesc…

Cei aleşi cred că le trebuie o limită şi să li se spună, că locul pe care îl ocupă nu-l merită.

Cunosc o altă biserică unde credincioşii iubesc mai mult scaunul pe care stau decât cuvântul schimbării la faţă… în timp ce explică admirabil dogmele în predica de dimineaţă, cer pe loc o schimbare urgentă şi un gând durabil, dar Cuvântul nu găseşte în ei teren arabil.

Mai cunosc o biserică la care vin oameni nebăgaţi în seamă chiar de ei înşişi, dar care au drum de fapte senin…

Plânsul lor este zâmbet pentru cer şi când vorbesc invită la masă iubirea.

De obicei se aşază în spate şi chiar pe jos, dar Iisus le spune, veniţi în faţă şi cât mai aproape de Mine… am pentru voi ceva frumos.

Stafia urmelor noastre

Apare la ferestrele conştiinţei, când casa gândurilor are acoperişul stricat, la cheremul frigului şi al vânturilor şi când nu ştii cu ce vine roada seminţei…

Calcă în urma ta deşi n-o vezi când te însoţeşte şi chiar dacă ai alerga cu viteza luminii ea rămâne în spate şi te priveşte, iar când şopteşte te îngrozeşte, ca în noaptea neagră când te urmăresc câinii.

Se hrăneşte cu bucuria şi liniştea noastră, lăsându-ne pustii şi goi şi fără seninul din fereastră… îi simţi răsuflarea în spate.

Pe simţuri, vise şi noroi când mergi pe drumuri de gând desfundate.

Pe câmpiile înverzite de vise aduce un imens deşert, iar în speranţe uşi închise şi un mers al voinţei inert… numele ei este scris pe fiecare neuron şi e rostit în şoaptă: teama!

Şi toţi se grăbesc să-i dea vama… Cumplita regină ce stă pe tron!

E teama de ce ce va veni şi nu ştim ce, e teama de ruşine şi eşec, dacă desfac gândul şi îl găsesc sec…

Dar mai ales teama de noi, când ne vedem săraci, orbi şi goi.

Am aflat cine poate să alunge frica şi să aducă pacea şi onoarea: o altă regină: întotdeauna, iertarea!

Meriţi?

V

Tu meriţi mai mult decât o floare.
Poate un Ian de stele.
Poate o desăvârşită uitare.
Sau o grădină din gândurile mele
Cu miros de salcie înflorită şi împletiri de vânt…
Tu meriţi mai mult…
Tu meriţi mai mult decât un cântec.
Poate o nescrisă carte.
Poate un răsărit înveşnicit de suflet.
Sau o veste de har de departe cu muguri de lacrimi şi fapte-n răzor.
Tu meriţi un dor.
Tu meriţi mai mult decât o zi bună.
Poate o scrisoare cu soare.
Poate o întoarcere cu lună.
Sau o fericită întrebare cu ce ai vrea să nu apună.
Tu meriţi o cunună.
Tu meriţi mai mult decât o întâlnire.
Poate o rămânere lângă rod.
Poate o răstălmăcire.

Sau o dezlegare de nod

Care desface zâmbetul din plâns, Tu meriţi un răspuns.

De fapt nu meriţi nimic Căci ai obiceiul să strici Ceea ce eu creez şi explic…

Dacă meriţi ceva, în lumina ce vine din lemnul în care ai bătut şi tu un cui.

Meriţi în meritul Lui.

Loc bun de ascuns

„Ce mai faci?” m-a întrebat un Prieten căruia i-am uitat numele între două interese personale…

„Bine”, i-am zis, căutând drumul spre vale.

„Am o treabă în Paradis, unde caut să mă ascund de o inspecţie venită de Sus”.

„Merg şi eu într-acolo să caut un om ce fuge de el şi de Binele prieten…

Să-l învăţ să se ascundă mai bine printre frunze ca un ghiocel şi să-i potrivesc harul la secundă, ca până la urmă el să dea de el şi glasului ce-l strigă să-i răspundă”.

Cel căruia i-am uitat numele mi-a zâmbit cu senin şi frumos, şi mi-a zis: „o luăm în sus, pentru ascuns, şi nu în jos, fără folos…

Ca să fie bine pentru tine te voi ascunde în Mine!

Vreau să fii în grădina Mea un plus şi să nu fii găsit cu minus”.

Chiar atunci mi-am amintit numele Lui, pe care l-am ascuns printre două interese personale…

„Nu-i aşa că Tu eşti Mii…?”

În adâncă smerenie

Nişte înţelepţi plătiţi mi-au spus să mai merg şi eu la biserică pentru a ieşi din ascuns şi să mai cred în ceva ca să nu mai fiu pentru alţii o piedică.

În adâncă smerenie şi cetire, credincioşii, cu capetele plecate, în meditaţie şi consolare, nu mi-au dat niciun zâmbet sau vreo privire, căci aveam haine de lume şi pătate.

Dar am cântat cu ei şi am zis tare, amin!

ca să întrebe cineva pentru ce-am venit şi dacă mai doresc să vin, poate, poate m-ar socoti cineva de iubit.

În stânga şi în dreapta faptei, cuvioşii mei credincioşi, atenţi la vorbire, preocupaţi cu ei, cu predica şi aminul, dădeau din cap a mâhnire, uitând să-şi salute vecinul.

Am tot venit, până într-o zi de închinare, când un coleg de haine pătate s-a aşezat lângă mine şi m-a întrebat de sănătate, şi el cu dorinţi de schimbare în bine.

În adâncă smerenie şi cetire, cu capul plecat în meditaţie şi consolare, am dus degetul la gură, a uşoară mustrare şi nu i-am dat nicio privire… învăţasem cum să mă port în adunare.

Concurs de religii

S-a făcut un concurs între religii ia să se ştie care este mai bună Pentru sfinţi şi oamenii rugii.

Dintre cele mai noi sau cea străbună.

Pe primul loc a ieşit religia „din când în când”.

Cu un vot unanim şi aprecieri la tribună, Raţiunea fiind criza de timp şi defectul din gând, Care ne defineşte sublima lacună.

De altfel ne fereşte şi de extremism Menţionând citatul din Scriptură, mereu amintit, ia să ne scape de prigonitul bigotism:

„Nu fi prea neprihănit”.

S-au dat exemple practice elocvente Aplaudate la scenă deschisă, precum:

„Din când în când” rugăciuni scadente.

„Din când în când” la biserică un drum.

Pe ultimul loc a ieşit religia „până la capăt”, Juriul invocând în treacăt Lipsa de realism a naturii noastre.

Care deşi vrea mai mult, n-are porniri caste.

Din juriu a făcut parte de la stânga la stânga: Cu temperamentul ei flegmatic, „Indiferenţa”, Cu doctorate în ţara civilizată „Nătânga”.

Şi onorabila „Grabă” cu studii în insulele „Indolenţa”.

Totuşi religia „până la capăt”, a făcut diferenţa.

Neprihăniţii

Vin neprihăniţii cu filacterii de ordine şi lege, să te albească şi să te dezlege.

Vin cu conduite la care îngerii nu ajung şi unde drumul scurt al iertării nu e prea lung.

Îi vezi cum te mustră cu puterea exemplului lor făcând din greşeala altora un zăvor.

Îi auzi cum se roagă pentru toate, dar nu pentru toţi, căci cred că mulţi dintre vii deja sunt morţi.

Preocuparea lor este teologia faptelor demne după reguli indiscutabil de ferme.

Tema de fond este să critice albul şi să-l scoată mai negru decât corbul.

Zâmbetul lor este prohibit şi în vocabular, iar gustul lor preferat este gustul amar.

Dacă încerci să fugi de ei în veci nu scapi, dacă stai cu ei ajungi să doreşti să-i sapi.

Au dreptate mereu şi nu greşesc niciodată, şi nu este cinstit să le cauţi în neprihănirea lor vreo pată.

Doar ceva neînsemnat pentru ei le lipseşte în ordinea firii: pe scurt, le lipseşte gestul şi limbajul iubirii.

Comitet într-o biserică mare un amărât mic stătea pe un scaun sfânt, aşteptând ceva de mâncare şi câteva firimituri de onoare, nu mai mult.

Când şi-a rezemat cârjele de lemn de peretele binecuvântat, cu umbre de oameni sfinţi şi vorbe din predici cuminţi s-a văzut atât de pătat şi atât de nedemn.

Dincolo de uşă pe agenda de lucru stătea cererea lui, acolo, un praf de cenuşă, o rugină de cui, un pamflet, faţă de adevăratele nevoi discutate în comitet.

Auzea vorbe înţelepte despre închinare revigorată şi despre redeşteptare…

Despre valori şi concepte şi urgenţa de a trece la fapte şi de a sta la hotare…

Într-un târziu, un sol cu faţă de înger şi cu un glas de poem, i-a spus aşteptătorului: aur şi argint, n-avem!

Dar ca să ai un semn de câştig mai marele nostru şi slujitorul tău îţi oferă smerit… un covrig.

Ridică-te şi umbră, i-a spus solul, şi binecuvântări de sus să-ţi umple în inimă golul.

Şi mulţi de la răsărit şi apus ascultau uimiţi povestea în spic a unui amărât om mic:

„Am fost într-o biserică mare şi mai marele ei, generos şi bun, că-mi vine zilnic să strig, mi-a oferit o aşa de mare onoare… mi-a dat până şi ultimul lui covrig”.

Bună ziua, noapte!

Când „mâine” îl vrei ca ieri. Se opreşte timpul în secunda poverii şi devii bogat în dureri…

Când „astăzi” vrei să fie „mâine”.

Frângi bucuria mirării

Şi faci din rutină o necoaptă pâine.

Timpul trăieşte doar când înşirăm gândurile Pe firul simţului dintre două alegeri.

Iar fapta ca un gând întors De la o strigare la alta.

Se plimbă în valea plângerii Chemându-şi de sus sau de jos plata.

Bună ziua, noapte şi bună dimineaţa iertare!

Să fie lumină întreagă în descoperire şi căutare.

Ca mintea şi inima să înţeleagă Rostul etern din Carte.

Mai e puţin de mers prin pustie cu prima, a doua şi a treia solie.

Când în puterea Vântului Sfânt

Se va alege grâul de neghină şi izbăvirea prin Cuvânt.

Ca împărăţia Lui să vină.

Începe repetiţia pentru marele cânt!

Declaraţie de noroc

y

Deseori, în dorinţa de-a cunoaşte mai înalt şi mai

adânc, mă împiedic de mine şi de atotştiinţa mea declarată:

„Ştiu eu prea bine!” în timp ce rămân în gând tot un prunc.

Ca să conving pe alţii că spun mai bine ca ei îi contrazic pe toţi şi pe toate, cu argumente de paie şi fân, ca să dau greutate nimicului şi să fiu incontestabil stăpân în ţara inamicului.

Când dau poruncă şi strig tare printre cei nesupuşi şi neatenţi la mine, pretind autoritate şi valoare ca să meargă treaba bine şi să se ştie sub lună şi soare, că nu sunt un oarecare şi un oricine.

Când trec important prin mulţime salutând doar pe cei care mă salută şi mă vorbesc de bine, mă simt bine cu mine şi cu etica mea frântă, afirmând o postură revolută şi plină de sine.

Doar un singur profet mă înfruntă, ba chiar sunt doi…

Unul este conştiinţa, ce nu mă reprezintă, iar altul este vestitul Cuvânt pentru vremuri noi, pe care îl voi pune sub obroc…

Doar aşa mă pot declara sfânt…

Şi cu mai mult… noroc.

Ar fi un drum de făcut…

Cu El poţi vorbi orice şi oriunde, după eşec sau după victorie, când stai la rând să cumperi castane, sau când copiezi la examenul de istorie.

Uneori doar te ascultă şi nu-ţi dă răspuns, alteori îţi răspunde când ai uitat întrebarea…

Când eşti trist te provoază la râs şi nu se supără când îi critici onoarea.

Stă pe marginea drumului şi îţi arată direcţia, când ţi se strică GPS-ul sau poate memoria…

N-o să ştii niciodată când îţi vindecă infecţia şi nici când îţi amână, pentru un bine mai mare, victoria.

Te însoţeşte doar dacă este rugat şi are cu El mereu

trusa medicală şi masca de oxigen…

Chiar dacă merge cu tine prin noroi nu-lvezi pătat şi nici nu are teamă de vreun agent patogen.

Îţi explică de sute de ori de ce e bine să nu te superi şi îţi face atenţii simple dar monumentale…

Te învaţă ce e mai bun şi ce trebuie să cumperi şi cum a trăit El cândva prin locuri orientale.

Uneori strigă la tine să stai pe loc şi să te opreşti, deşi tu nu vezi nicio primejdie sau vreun motiv, alteori îşi îngroapă faţa în mâini când într-un fel gândeşti, iar când faci ce spune El este atât de emotiv.

Are atâta putere nefolosită când faci cu ce poţi tu, iar mâinile Lui creatoare stau fără să-l spui ce să facă…

S-a obişnuit cu tine când îi spui des şi enervat „nu” şi nu de puţine ori îl vezi plângând când îi spui să tacă.

Ar fi un drum mare şi unic de făcut dacă i-ai spune că vrei, şi te-ar pregăti pentru cea mai fericită călătorie din lume…

Ţi-ar pune nişte clopoţei la gât cum se pun la miei ca să nu te pierzi de El când vei uita să mergi după urme.

Sărut mâna, doamnă!

Sărut mâna, doamnă dragă, de ieri am intrat în greva foamei de timp şi încă mai cred că nu voi muri…

Îţi sunt dator cu atâtea iertări şi atâtea reveniri, în această primăvară de toamnă, că nu-mi ajunge eternul să le împlinească…

te stropesc cu priviri şi amintiri de seamă, ca nimic din ce-a fost să nu se ofilească, de aceea, te rog, să trăieşti veşnic, doamnă.

Sărut mâna frumos, doamnă, ţi se împlineşte timpul în martie, exact când plesnesc mugurii de sete după culori şi verde;

mai atent ca altă dată îţi cântăresc dăruirea în clipele pe care mi le-ai dat pline, pline cu izvoare de nuntă şi pâine de har, şi, crede-mă, că nu mi-ajunge timpul să-ţi mulţumesc, că mi-ai fost şi jertfă şi dar, de aceea, te rog, să

mai rămâi lângă mine.

Sărut mâna, doamna mea, încă mai regret pierderea pe care ţi-am făcut-o uitând să fiu la timp cu vorba care trebuie, cu fapta care te-ar fi putut dezlega…

cum trece timpul, doamnă, şi nu ştiu de ce, când mă contrazici îmi eşti mai dragă, pentru că e simplu: dragostea nu se comentează! Cel Bun mi te-a făcut cadou, de ziua ta de aceea, te rog, să primeşti… iubirea mea!

În timp ce El trece…

Când trecea Iisus cu lucrurile împărăţiei Ne găseam de treabă cu discuţii teologice sau cu vreo grabă… între timp Galileanul vindeca o lepră Sau se juca cu copiii Ilenei sau ai Mariei.

Mai ridica un mort din raclă
Şi mai ierta păcatele din ştiinţă sau neştiinţă
Ale celor desconsideraţi…
Când trecea Iisus ca o faclă
Prin miriştea gândurilor şi ale faptelor.
Cei care se credeau neprihăniţi Nu se vedeau pătaţi.
Cei pătaţi plângeau pe Muntele Fericirilor…
Pentru Iisus ei erau fraţi.
Când trecea Iisus între două minuni.
Avea lacrimi şi zâmbet.

Rugăciuni scurte şi un somn adânc în furtuni… Când frângea Cuvântul, frângea şi o pâine.

Iar când stătea pe loc, călătorea cu mila Lui la inima femeii gârbove, spre un sigur mâine… Certa duhurile întunericului în plină zi.

Iar noaptea lumina cu rugăciunea fapta de mâine şi umbletul de ieri.

Pentru a scăpa pe mulţi de ruine.
Pentru a zidi bucuria de a fi…
El merge pe un singur schimb:
Se dă pe sine pe unul dintre noi.
Restul este fals şi strâmb.
Când mergea Iisus la pescuit de pescari Mai cădea în

plasă un Petru sau un Ioan.

Iar sufletele mici se făceau mari…

Când trecea Iisus pe drumul spre Ierihon Cerşetorii uitau de mărunţiş şi de pâine.

Iar sufletul neîmpăcat cu sine lua un ton Pentru sărbătoarea de mâine…

Vorbea făcând şi făcea vorbind Pentru ochii deschişi şi urechea aplecată la ascultare.

Pentru a fi lumină şi sare…

Ceva fundamental se pare că uităm: în timp ce Iisus merge El îşi trăieşte iubirea… Noi de ce stăm?

La pagina g

La pagina 9 Toate sunt vechi şi-i lipsă de rouă.

Iar gândul şi simţul Nu sunt perechi.

La pagina 2 Toate sunt noi.

Dar lucrul iubirii Nu are ploi…

E doar noaptea firii.

La pagina 7 E încă noapte şi somnul trezirii E învelit în şoapte şi-n strâmbul vorbirii.

La pagina 8 E tot răul copt Ce strânge ispita în versul cel mort şi dă vieţii mita.

La pagina 6 Puţine sunt şanse să plece uitarea De foame de zâmbet şi dor sfânt de umblet.

La pagina 5 Sunt numai lozinci.

Iar sfânta vorbire Departe-i de fapta Ce-aduce cinstire.

La pagina 3 E ură cât vrei să lege pe omul cu rod ca şi pomul în strigăt de miei.

La pagina 1 Se-ntreabă nebunu’ De ce-i viaţa neagră la albul din smoală?

Când pruncu-o să meargă?

La pagina 10 Iubirea e rece şi cifra iertării de 3.

Iar nu trece.

De vrei sau nu vrei.

E-o singură Carte A Vieţii în ceruri Cu o singură foaie.

Cu har ce se-mparte în limbi de văpaie.

Nu-s cifre de moarte Ce taie speranţa în trei, cinci sau şapte… Căci nemărginirea Nu numără-n Carte…

Este

Este aici, este cu noi.

Ne dă putere şi ne dă ploi.

Este când plec, este când vin, Este-n durere şi când mă închin.

Este în strigăt, este în şoaptă Este în cuget.

Este în faptă.

Este la stânga, este la dreapta, Este oriunde Cu El urc treapta.

Este la uşă, este la masă.

El ne sfinţeşte Viaţa din casă.

Este ce este, sfânt şi curat la eu să fiu.

Fiu de-mpărat!

Invers

Merg în direcţie opusă.

Plâng pentru ce nu contează.

Prefer vorbirea ascunsă.

Frâng pâinea altuia, chiar la amiază… Şi-atunci când mă opresc din mers Aud: invers!

Stric copacii şi calc florile.

Opresc izvoare să curgă.

Rup veştile de dor şi scrisorile.

Uit de prieteni şi de rugă…

Şi-atunci când parcă bucuriile s-au şters Aud: invers!

Dau direcţii greşite oricui mă întreabă, Fac din vorbe şi zâmbet capcană.

Strâng impozite pe superficial şi grabă, îmbrac vorbele şi promisiunile în sutană… Şi când întunericul devine mai dens Aud: invers!

Când nu mai cred ce spun şi nu mai văd, Când nu mă mai suport şi înţeleg.

Când fug de mine şi de răul meu

Şi strigă-n mine un alt fel de „eu”. Atunci aud în mine

un alt sens: Invers!

Clasic cord

Inima îmi spune să gândesc, Gândul îmi spune să iubesc, Iubirea îmi spune să jertfesc.

Fă paşi…

Propun o primăvară pe-ndelete în zori de iarnă răstignită-n rugă.

Cu urme de băieţi, dar şi de fete Ce fac din bucurie veşnic slugă.

Ce cântă-ntruna pân' la trei şi-un sfert Propun o primăvară la desert!

Şi cum ar fi să uiţi că mergi pe jos cu împliniri neîmplinite încă.

Şi cum ar fi să crezi că-i cu folos să rătăceşti în tine lângă Stâncă şi să te-ascunzi în fum în plină zi?

Chiar cum ar fi? La ce ţi-ar folosi?

Învaţă, nu e greu să mergi cu ochii Pe drumul încălţat cu flori de gânduri… Din amintiri şi vise să faci rochii şi să îmbraci cu rod boabe de struguri… Şi când o să auzi glas de culori.

Pe ram de flori vor înflori iertări.

Când faci un pas de-aici până la noi să pleci s-aduni ceresc rouă de viaţă, Să-i însoreşti pe mulţi cu rost şi ploi

Din felul cum te speli cu cer pe faţă, şi dacă ţi-ai propus să nu te laşi şi L-ai ales pe El, atunci… fă paşi!

Interzis la stânga

La dreapta Lui se-ntâmplă noi geneze şi-al Lui Cuvânt e viaţă şi e punga în care strângem cerul în

sinteze.

Dar fiţi atenţi, e interzis la stânga!

În dreapta bărcii aruncaţi năvodul şi prinde-ţi-vă-n ea doar simplă ruga.

Ca să desfaceţi ancora şi nodul.

Şi să vă fie fericită fuga.

Cu dreapta Lui ne cheamă dreptul nostru şi tot mai ştearsă la hotar e dunga Ce-mparte geografii de vieţi şi rostul.

Mă înţelegeţi, interzis la stânga!

Probabil că vi-e sete de-o fântână şi invitatul inimii e pârga Acelor gânduri prinse în cunună.

Nu comentez, e interzis la stânga!

E bine că veniţi ca să mai staţi.

La dreapta voastră vă aşteaptă strunga.

E marele examen, rezistaţi.

Şi nu uitaţi, e interzis la stânga!

Să visaţi cum n-aţi visat y y

Mai acum şi mai apoi să rămâneţi de poveste.

De cum scoateţi din noroi Nemaipomenita veste.

Mai atunci şi chiar mai azi, lată harul ce-l luaţi.

Că de eşti în El nu cazi şi cum v-a iertat, iertaţi.

Mai cândva, ştiu, şi mai ieri Aţi lăsat prin inimi vraişte.

Şi-aţi chemat frig printre veri Dar v-aţi încălzit la Paşte.

Mai urgent şi mai oricând Duceţi freamătul de viaţă.

Pe-un Cuvânt din sfântul Gând şi pe-o şoaptă de speranţă.

Mai aici şi mai curând Scrieţi teza de licenţă.

Cu acea Iubire stând Pe un gest de reverenţă.

Şi-ntr-un mai târziu de dor să visaţi cum n-aţi visat.

Că sunteţi de fapt un zbor, între vechi şi nou, planat.

Ca un fiu al unui tată

Eu nu plâng deschisul porţii.

Care cheamă rodul rugii.

Nu jelesc ca jalea fugii care muşcă frica nopţii.

Dar eu plâng cum plânge plânsul când o uşă se închide.

Când o frângere divide Harul neiubit şi Unsul.

Eu nu strâng cum toamna strânge Drum de-arome risipite.

Nu adun ce altul frânge Rost şi adevăr rănite.

Dar eu strâng ce strânge strânsul Din sămânţa semănată.

Sub un pas de cer călcată.

Condamnând la viaţă visul.

Eu nu vin cum vine vinul Pe cărări de iad feeric.

Nu stropesc pe crez arsenic.

Nu trădez în vale crinul.

Dar eu vin cum vine, iată, Pe un nor strigat de îngeri şi întors de noi atingeri, la un fiu al unui Tată.

Ferice!

Dintre toate vorbele din ceruri Coborâte-n Carte să explice.

Una e rostită ca prefaţă Chiar de Autorul ei: ferice!

Chiar aşa, ferice de săracul Care-n duh îşi vede marea lipsă, şi mâhnit adânc, coboară capul Implorând iertarea cea promisă.

Şi mai spune iar Iisus, ferice! Pentru cei ce plâng după o viaţă, Care-n ea nu-i faptă să se strice; Şi nici inimi ca un sloi de gheaţă

Pentru cel care se poartă blând şi la răutate nu-i complice.

I se dă un loc în cer şi rând lângă pomul vieţi, deci: ferice!

Însetaţii şi flămânzii lumii După viaţa de neprihănire.

Vor fi săturaţi, orice s-ar zice Chiar nu vrei să fii şi tu, ferice?

Iată milostivii acestui timp şi pe cei cu inima curată, lată-i şi pe cei ce-mpacă inimi şi pe cei ce suferă şi iartă, iată-l pe Iisus cu „pace vouă!”

Şi cum de iubire tot ne zice, îmbrăcaţi cu viaţa Lui cea nouă Noi ne pregătim de cer: ferice!

Dă-mi un parfum de tei

Cărări de dor, parfum de tei uitat în buzunare roase de-amintitiri, îţi poartă gândul despre un plecat care promite setea de veniri.

Pe drum mai discutăm de ploi şi grâu.

Şi când urcăm de fapt noi coborâm.

Mai pierdem câte-o lacrimă în râu şi iarăşi povestim de-un nou tărâm.

La colţ de dor speranţele cerşesc Un viitor prezent iluminat, în care pacea şi iubirea cresc Sub ochii care umezi au iertat.

Îţi dau doi lei, dă-mi un parfum de tei să uit de rătăciri cu lanţuri reci şi cum aleargă turmele de miei Aşa frumos să vii când vrei să pleci.

Te văd cum printre noi topeşti un vis cu zbor întins şi ’nalt de cormorani.

De-ai fost atent Cel Preaînalt ţi-a zis Mereu şi cu iubire: „Veşnici ani!”

Fals tratat de... revenire

Dacă Iisus revine, să revină.

Dar poate mai încet şi mai… apoi.

Suntem şi noi un bulgăre de tină cu zăbovirea noastră de noroi.

E maximă alerta la sfinţire:

„Puneţi-vă la punct cu viaţa voastră!

Şi faceţi totul numai cu iubire”.

Se-aud lozinci la uşi şi la fereastră.

Ne speriaţi cu „Domnul vine iară!”

Şi judecata vine cu grăbire!”, l-adevărat că lumea e spre seară.

Dar nu ne-am eninţaţi cu-această ştire.

Dacă Iisus revine, e un grafic.

Cu semne mari şi cu evenimente.

Care aşteaptă să păşească-n trafic.
Mai e până atunci, festina lente!
Nu v-agitaţi creştini cu vorbe mari Strigând după reformă şi trezire.
E-o căutare de senzaţii tari.
Stârnită fals chiar de a noastră fire.
Dacă Iisus revine, nu-i problemă.
El este bun cu noi, e viaţa grea.
„Bine rob bun”, va spune, e-o cangrenă la inimă, dar merge şi aşa!
Dacă Iisus revine, să revină Dacă-i posibil, când am vrea şi noi, încă mai dăm examenul de vină.
Deci programăm şi ziua de apoi
„Eu vin curând”, se-aude-o şoaptă blândă şi-un bubuit alături de paşi sfinţi.
Ştiu că ţi-e viaţa râncedă şi scundă.
Dar poţi să fii strigat chiar printre prinţi.
Eu vin curând să-mi iau câştig din jertfă şi nu mai măslui venirea Mea.
Nu micşora din cumpănă şi era.
Deşi ţărână eşti, tu poţi fi stea.
Este târziu prieteni, e târziu
Şi nu mai pot să stau în Cerul Meu.
Te vreau un om născut din nou şi viu.
Eu viu deja să iau ce este-al Meu.

Popas de nou

Cum trece timpul, Doamne, şi cum vine, Ce-ar trebui să nu uităm, uităm.
Suntem un aluat de rău şi bine.
Dar fără Tine nu ştim să plecăm.
Ne-am tot ascuns după atâtea vorbe.
E timpul să ieşim la drum de har.
Să rechemăm neprihănite verbe.
Şi să-ngropăm trecutul la hotar.
Ne-ar prinde bine o bucurie mare Adusă de o veste tare bună.

Că n-a secat izvorul de iertare şi că iubirea Lui în El ne-adună.

Am obosit de-atâta strâmb şi vechi, Vrem pe de-a-ntregulţie să ne dăm.

Un an mai nou ne fulgeră în ochi.

Dar fără Tine nu vrem să plecăm.

Să ţi se facă toate noi şi sfinte şi gândul să-ţi albească de ceresc şi tot ce strângi în inimă şi minte să-ţi fie dar şi gest dumnezeiesc.

Puţin din El

y

Prânzim cuvinte-n rugi nealtoite Deşi-s iubiri răscumpărate azi, încă o şansă să mai vrei să arzi în gânduri şi în fapte poruncite.

Beţi de proverbe unii rătăcesc Prin vorbe răstignite în zadar, Degeaba vin, degeaba pleacă iar, Cine nu plânge n-are gust ceresc.

Dacă nu frângi nu poţi să fii ales, Dacă nu curgi n-ajungi să fii băut, Puţin din El înseamnă mult mai mult, Un pas cu El înseamnă… Univers

Defect major

Eu sunt un defect major într-o lume-n „la minor”.

Unii spun că mai trăiesc.

Dar eu… mor!

Când sosesc, de fapt eu plec.

Când câştig e un eşec.

Unii spun că înfloresc.

Dar… mă trec!

Dau un zâmbet pe un gând şi cu versuri vise strâng.

Unii zic că-s fericit.

Dar eu… plâng.

Construiesc, dau sfat, prezic.

Fac ceva chiar din nimic.

Unii spun că-s novator.

Dar eu… stric!

Mai ajut şi eu la greu Câteodată, nu mereu.

Unii spun: „ce suflet bun!”

Dar… sunt rău!

Ca oricui să-i fiu pe plac, Sunt amabil, mă prefac, Unii spun că fac minuni, Dar… nu fac!

Nu-mi rămâne decât El, Să mă scape de cel rău, şi prin El să fiu altfel.

Un om… nou!

Folclor din har

Spun o vorbă şi-o repet.

Că de-aş fi şi-aş fi profet Aş striga în gura mare.

Că o viaţă-avem şi doare şi nu-i dor de alinat şi nu-i nimeni vindecat.

Aş cânta doină de cer.

Că prea multe inimi pier într-o falsă căutare De trăit şi de-nchinare.

Iar dorinţa de-nnoit E ceva de negăsit.

M-aş lipsi de orice trai Numai să găsesc un rai Coborât în gând de pace.

Ce în vorbe se desface şi în bun făcut de cer ia să stea ca grănicer.

Plâng un cuget neudat de Cuvânt mult încercat şi mă rog să vină-odată

Acea viaţă mai curată.

Cu acel motiv suprem Ce-L găsim în Betleem.

Uite, spun o vorbă mare Ce-i stropit cu ploi şi soare.

Că de vreţi s-aveţi un vis Ce ne-a fost de mult promis. Căutaţi Stânca din veac Ce ne-a fost şi este leac.

Este aici chiar la doi paşi Dacă vrei răul să-L laşi.

EL îţi strică-un Legământ Chiar cu propriul tău mormânt.

Numai dacă vrei în Stâncă să loveşti cu sete-adâncă când te urci la EL pe trepte; Spune-mi cât să mai aştepte?

V-am spus că vine?

Mi-a spus că vine-atunci când îl aştept, Căci dorul Lui nu mi-l ascunde-n taine, îi este dor de robul înţelept Ce dă la timp şi dragoste şi haine…

Şi pentru sceptici care n-au crezut că va veni la timpul potrivit.

Voi spune lumii vestea de-nceput:

V-am spus că vine? iată-L c-a venit!

Se umple iar paharul cu venin Aşa cum a mai fost pe la potop.

Deşi s-a dat Cuvânt şi dar divin Puţini sunt cei ce pun ruşinii stop…

Te pierzi în lucruri fără importanţă şi nici nu ştii că timpul a sosit.

Fii tu lumină-n neagra ignoranţă:

V-am spus că vine? iată-L c-a venit!

E-o luptă-accerbă pentru existenţă şi dragostea curând se va răci, Se-aşterne peste tot indiferenţă Şi-o frică de ideea de-a muri…

Ar fi frumos să ştii că e-o speranţă Ce-o dă în dar doar Cel ce te-a primit.

Trăieşte cu Iisus în consonanţă:

V-am spus că vine? iată-L c-a venit!

Mi-a spus că vine-atunci când află toţi de Adevărul care schimbă viaţa.

Şi că atunci când ştii că nu mai poţi El vine-n zori înviorându-ţi faţa…

Posibil să mai uiţi că vine iar şi în răbdare să fi obosit.

Vă voi trezi cu un ton alert de har: V-am spus că vine? iată-L c-a venit!

Şi crezul spune „iarăşi va să vie”.

Să judece pe vii, dar şi pe morţi şi dacă-n Cărţi numele tău se scrie E semnul că vei trece pe sub porţi…

Mai e puţin şi întreitul strigăt va fi pe-ntreg pământul auzit, Se-aude-n turlă chiar acum un dangăt: V-am spus că vine? iată-L c-a venit!

Zic şi eu…

y

Am aflat mai adineaori că există veşnicie şi că marile

valori.

(Pare că e-o ironie).

Vin dintr-o trăire simplă în credinţa că prin El Binele ni se întâmplă.

Şi frumosu-n fel de fel.

Zic şi eu: e-adevărat!

Dar se pare c-am uitat.

Mi s-a spus la drum de şoapte, Că oriunde, după colţ E-o primejdie de moarte.

Nu de sabie sau glonţ.

Ci de vorbe cu cianură şi cu ură ce răzbună Plăsmuiri de rea fiertură.

Ce nimic nu o îmbună.

Zic şi eu: e-adevărat!

Dar se pare c-am uitat.

Se vorbeşte-n mare taină.

Că de crezi că-ţi merge bine şi că ai o scumpă haină, Undeva pândeşte, cine?

Un invidios ce-i place să dărâme şi să strice.

Dar viclean se şi preface că la bine e complice.

Zic şi eu: e-adevărat!

Dar se pare c-am uitat.

Un prieten de prin preajmă Mi-a vorbit cu tact şi sare, Să-ncetez să mai dau dijmă Vieţii fără de valoare.

Fii constant în crez şi bine şi dă-ţi viaţa Celui care Prin puterea Lui te ţine în trai sfânt şi cu onoare.

Zic şi eu: e-adevărat!

Pot să spun că… n-am uitat!

Scrisoare

Nu cred că pot să mă lipsesc de tine când toate-s pregătite din etern.

Chiar dacă ştiu că te fereşti de Mine.

Tot mai păstrez să-ţi fiu un dor fratern.

Nici nu concep să nu te chem la masă când o voi da-n împărăţia Mea.

Ţi-am pregătit grădina şi ce casă!

Ca bucurie veşnic să îţi stea.

Este exclus să vin a doua oară şi să te las pe un pământ pustiu.

Văzând cum pleacă-ai tăi, să nu te doară că ai fi vrut şi tu, dar prea târziu?

Mi-e greu să văd cum cauţi nevaloarea şi cum te preocupă gândul rău.

Eu zilnic îţi trimit la timp scrisoarea ia să te scot din jugul tău cel greu.

Nici nu gândesc că ai putea să judeci într-un anume fel şi să spui nu!

Când Eu te chem în Duhul să te vindeci Cum poţi să pierzi un aşa bun atu!

Voi face tot ce pot să te văd, unde?

Acolo unde vei putea să ştii.

Răspunsul la-ntrebările profunde şi unde timpul scrie veşnicii.

Când prima dată am venit, ţii minte? Te-am căutat şi ţi-am propus un schimb, încă insist să îţi aduci aminte Că-n locul tău Eu M-am adus, jertfind.

Ţi-am scris acum când pregătesc venirea şi când se strigă întreita şansă.

Dacă te chem de vină e iubirea care te vrea să vii la Mine-acasă.

Atâta vreau să-ţi spun, te port în suflet şi sper şi cred că Mă auzi şi vii.

Să fim în nesfârşit, noi doi şi-un umblet: Nici nu concep cu Mine să nu fii!

Nu oricum

Este vară, este iarnă.

Este cum doreşti şi vrei.

Din uşor faci o povară şi din doi poţi face trei.

Poţi vorbi ce ştii şi-oricând.

Ce e bine sau ce-i rău.

Cine-ţi controlează-n gând?

Tu eşti doar stăpânul tău!

Mergi oriunde, crezi ce vrei.
Râzi sau plângi, e treaba ta.
De eşti printre lupi sau miei Nici nu-ţi pasă, nu-i aşa?
Calci o floare, frângi un vis Ai un drum al tău şi-atât.
Nu contează ce e scris şi nici cum şi când şi cât.
Ai ales cum ţi-ai dorit şi nu-ţi pasă ce va fi.
Ai uitat şi ce-ai iubit.
Căci culoarea ta e gri.
Eşti în urma tuturor „Şi ce dacă, aşa vreau!
De trăiesc sau dacă mor lui îi pasă?” Spus pe şleau.
Totuşi Vocea se aude.
Cartea încă mai vorbeşte, Nimeni nu se poate-ascunde de Cel care ne iubeşte.
Nu trăim la întâmplare Sau după vreo stea sau site, Viaţa este o mirare şi n-ai drept de copyright.

E timpul...

Ce e uşor este mai greu în viaţă şi ce e bun nu-i totdeauna bun, E-obişnuit să ai a doua faţă şi să vorbeşti de bine de pe tun.
Îi vezi la terapie intensivă Sinceritatea, bunul simţ şi dorul, îmbolnăviţi de teamă convulsivă.
N-au mai luat de mult avânt şi zborul.
Nu-i cronologic să îndemni gândirea S-alerge după simţuri arse-n jar.
Când vinovată îţi va fi privirea.
Să nu te simţi curat când eşti murdar.
Vei protesta şi azi a doua oară când eşti chemat să nu falsezi frumos, Eşti un artist când vrei să faci să pară Nimicul important şi grandios.
E timpul pentru marile alegeri şi la iubirea ce-o primeşti dă rest, E timpul să renunţi să ai înfrângeri, Atât îţi spună: fii om şi fii onest!

Chiar dacă...

Mă ascund în stâncă.
Ele însuşi Stânca.
E şi-n valea-adâncă împlinind porunca.

Risipesc lumina Dar El Luminează.
Chiar de-mi ştie vina încă mă vegheză.
Fug să nu m-ajungă Dar El e în faţă.
Ca dureri să-mi stingă şi s-alunge ceaţă.
Tăinuiesc vechi gânduri în simţiri deşarte.
El îmi strânge sâmburi cu rostiri din Carte.
Plâng să nu mă vadă.
El îmi vede plânsul.
Ura ca o spadă A lovit pe Unsul.
Râd s-acopăr chinul De singurătate.
Dar El îmi dă plinul Vieţii ce se-mparte.
Chiar dacă mă doare Rostul meu de frângeri, Din înalt de zare îmi trimite îngeri.
I-ar plăcea să-mi fie Un răspuns la toate şi-n împărăţie să îmi fie frate…
Dacă vreau se poate!
Al doilea gând
Al doilea gând e mai bun şi mai înalt.
Pentru că vine de la Cel Preaînalt.
A doua faptă e mai dreaptă.
Pentru că vine de la o Viaţă înţeleaptă.
A doua uitare e mai întreagă.
Căci vine de la Iertarea ce poate să şteargă.
A doua iubirea e mai adevărată Pentru că vine de la o Sursă nepătată.
Al doilea plâns e mai ferice.
Pentru că părerea de rău nu se dezice.
A doua rugăciune e mult mai fierbinte.
Căci vine din inimă şi minte.
A doua cunoaştere este mai profundă.
Căci nu mai vrei ca viaţa ta să se ascundă.
A doua bucurie e cu mult mai mai mare, Căci ai o viaţă nouă cu permis de onoare.
Al doilea cântec este mult mai frumos, Pentru că ai un motiv veşnic şi preţios.
A doua venire e cea mai aşteptată Căci îl vei vedea

faţă în faţă.

Pe Cel ce îţi este Mântuitor şi Tată.

Ca să fii om întreg

Ca să fii om întreg.

Ca să ştii cum să ştii.

Important e să fii Luminat şi strateg.

Ca să dai bob de har Celui prins în plecări.

E s-aduci noi uitări în prezentul amar.

Ca să-nveţi cum să dai Celui fără de dor.

E să ceri ajutor Din Iubirea din rai.

Ca s-ajungi unde crezi.

Că e loc de zidit Pentru cel neiubit.

E de-ajuns să te-ncrezi.

Ca să porţi lumii vis De curat înzecit.

E să fii fericit

Prin Cuvântul promis.

Ca să fiu om întreg Printre îngeri primit, Nu-mi rămâne decât Viaţa Lui s-o aleg.

Tu eşti chemat

V

Trăim alarma unui timp profetic De-a fi aşa cum poate n-am mai fost, Să dăm urgent o şansă Celui veşnic indiferent de pierderi şi de cost.

Tu eşti chemat să spui frumos, nu altul, Că paşii Lui se-aud azi tot mai clar şi că e timpul să se facă saltul Cât încă ni se dă puterea-n dar.

Eşti aşteptat să fii o voce-n lume şi eşti chemat să faci ce face El.

De dragul Lui fă să se-audă-un Nume şi în iubire fii prin har, model.

Să-ţi fie anul care vine, rugă.

Prin care mijloceşti răspuns de sus.

Şi orice gând străin să-l pui pe fugă şi spune lumii vestea ce-ai de spus!

Indiferent ce spun alții...

Celor ce au renunţat plângă, şi au pus în cuiul crucii rugă.

Cei numiţi: „Ridică-te şi umblă!”

Renunţare nedorită

y

Când vine frângerea neanunţată poţi trăi fără picioare, dar fără destinaţie şi vis viaţa se stinge în valoare şi cartea se opreşte din scris.

Când apusul vine mai devreme poţi renunţa la ochi.

Dar fără să vezi în tine totul rămâne vechi şi partitura se cântă în suspine.

Când cântecul se pierde printre ruine poţi să închizi uşa sunetelor, dar fără să asculţi chemarea la bine vei pribegi prin valea tunetelor şi iertarea va plânge departe de tine.

Când cuvintele se opresc în vârful limbii poţi să renunţi la vorbire, dar fără cerescul Cuvânt nu se va şti de Marea Iubire ce schimbă un rău mare în sfânt.

Când ai obosit să faci binele tău poţi să trăieşti fără mâini, dar fără lucrul de sus ce face totul nou e ca şi cum ai renunţa să primeşti pâini şi să zugrăveşti propriul tău cavou.

De mult ni se spune în fiecare dimineaţă că viaţa nu poate trăi fără Viaţă!

Dacă mă vei lăsa...

Dacă mă vei lăsa să merg voi merge în direcţie greşită.

spre acolo unde nu plâng şi nu iert…

Voi promite drumeţilor o cale şi le voi da mită dacă vin după mine, dar vor primi un dureros deşert…

Dacă mă vei lăsa să văd voi vedea doar răul din alţii şi din mine fără să-mi fie ruşine…

Nu-i voi lăsa pe alţii să privească decât prin ochii mei, ca să uite cum să-şi trăiască curatul şi să înveţe cum să urască.

Dacă mă vei lăsa să vorbesc voi spune doar vorbe despre mine, iar despre alţii, cât de mult greşesc…

Le voi spune celorlalţi să tacă în timp ce eu vorbesc despre umilinţă, ca nu cumva să se audă o şoaptă că spusele mele au trecut în nefiinţă.

Dacă mă vei lăsa să fac ceva cu mâinile voi strica orice voi atinge şi pâinea pentru alţii nu se va frânge…

Voi ţine în mâna dreaptă importanţa de sine, iar în stânga strângerea de sine, ca să se ştie că nu este un altul, care să-şi dea sieşi firescul bine.

Dacă mă vei lăsa să aud voi auzi doar ce-mi place să aud despre eul meu, ia să respir doar imaginea de sine…

Voi auzi doar laudele altora în apogeu, care mă inspiră să mă înalţ mai presus de mine şi voi învăţa ecoul să repete la nesfârşit: eu, eu, eu, eu, doar eu!

Dacă voi mai trăi aşa cum se vede şi se aude, voi

muri din cauza mea şi veşnicia mă va ascunde…

aşa că nu mai vreau să merg niciun pas, nici să mai vorbesc vreo vorbă, sau să mai aud vreun glas, ori să fac cu pasiune ceva nefiresc…

Mai bine să mor cu Tine Doamne şi din cauza Ta, ca să trăiesc!

Conferinţă de presă… la iesle

Astăzi când ieslea se împarte între mormânt şi ce e sfânt, între aproape şi departe.

E-o veste bună? să-mi explici.

De ce Mă nasc iar an de an?

Cine zic oamenii că sunt…

Dar tu, ce zici?

Cine zic oamenii că sunt.

Deşi mănânc cu voi la masă şi plâng şi strig şi mă frământ S-aveţi şi voi un rost şi-o Casă?…

Ştiu c-ai venit de ieri să vezi în staul brad cu ramuri verzi Te-ntreb, cine zic ei că sunt…

Dar tu, ce crezi?

Cine zic oamenii că sunt Deşi-s vecin cu casa voastră şi ar şi semăn, nu în vânt Ci pentru o viaţă mai cerească?… în mintea multor oameni nu-i Decât o sărbătoare goală.

Cine zic oamenii că sunt…

Dar tu, ce spui?

Cine zic oamenii că sunt când vin şi plec, când spun şi tac? Un simplu om, un simplu sfânt care le sunt sau nu pe plac?

Ce zic cei răi, ce zic cei sfinţi.

Când fac din staul târg de-arginţi? Cine zic oamenii că sunt?

Dar tu, ce simţi?

Cine zic oamenii că sunt, întreb, căci este important?

Nu lipsă duc de vers şi cânt Ci de un suflu protestant.

V-am dat un staul, voi ce-mi daţi? V-am dat o Jertfă şi-un Cuvânt, Chiar cine credeţi voi că sunt?

Mă căutaţi?

Când am venit jos, pe pământ Am fost cu dizabilităţi.
Şi înfăşat în trupul strâmt Nu m-am ferit de greutăţi.
Mă colindaţi cu mult talent.
Dar nu intraţi să mă vedeţi.
Eu încă mai aştept atent.
Chiar Mă mai vreţi?

Ridicarea căderii.

lui Aurei înainte să sari într-o apă mică, verifică bucuria, dar şi încrederea, mai apoi nimic nu se mai explică…

Se frânge verticala unui mers cunoscut şi prietenii se risipesc într-un dureros trecut.

Sensurile vieţii se iau la ceartă cu promisiuni rostite pe jumătate, dar aşteptările înşelate nu iartă.

E timpul să dai cu pumnul în tine şi să te ascunzi chiar când uşa e spartă, chiar când te strigă oameni de bine.

Când nimic nu se mai schimbă vine dinspre nord un brânci de plecare nerostit de gând sau de vreo limbă.

Vine o evadare firească şi o strălucire de întuneric ca nimeni să nu te găsească.

Zile şi ani de cumpănă
Se risipesc şi se vântură
La auzul unei veşti de bună credinţă.

Un rost mai mare decât un mers în picioare, un drum mai înţelept decât orice ştiinţă învinge orice apus de soare.

Din căruţul cu roţi de amar. Se văd munţii albi cu bucurie şi har.

Iar o ridicare nouă se anunţă pe pământ şi în cer.

Acum mai drept ca oricând, omul eşuat cândva în renunţare şi scrum, nu ar schimba alergarea de dinainte pe cea de acum, chiar dacă e grea…

De ce?
pentru că e călăuzit de-o Stea!
Vrei?

Ioan 5, 1 – 16

Şi cum spuneam nu-i nimeni să m-arunce în tulburarea apei aşteptată.

Ochi mari, deschişi sunt gata să apuce Un vălurit de sus, o sfântă faptă.

Şi-s obosit de-atât privit în undă.

Şi mi-este teamă să mă uit înjur.

Dacă se-ntâmplă-atunci să se pretindă Uimita vindecare din azur?

Ştiu sigur că nu-s primul şi nicicând Nu voi putea să concurez cu drepţii şi de se-ntâmplă, numai ei ajung să prindă tulburarea dimineţii.

Treizeci şi opt de încercări au fost să mă ridic, dar nici măcar un gând Nu s-a clintit spre verticalul rost.

Căci eu sunt slăbănog şi iar mă plâng.

Mi s-au uscat şi zâmbetul şi Lacrimi şi mi-am vândut şi ultimul meu dor… în freamătul de zgomot şi de patimi N-am nici idee cum să ştiu să mor.

Şi într-o zi El m-a-ntrebat, „ei bine, vrei sănătos să fii?” şi n-am răspuns şi umbra Lui a stăruit pe mine ia să mă-ntorc şi să-L numesc: Iisus!

De ce mă-ntrebi când bine ştii şi Tu că sunt aici să capăt vindecare?

Eu nu pot să-ţi răspund cu *Da* sau Nu-i nimeni să mă-arunce şi mă doare.

Şi cum spuneam, a fost de-ajuns o dată să-ntorc privirea şi să-mi placă glasul… „Ridică-te şi du-te către viaţă!

Destul ai stat pe jos, curaj, fă pasul!”

Şah cu Adevărul

Lui Costin

Am un prieten care joacă în fiecare zi şah cu Adevărul şi pierde cu fiecare deschidere şi pierde cu fiecare mutare…

cu atât mai mare este dorul să joace în pierdere, cu atât mai mult îl doare când vine gândul lui de victorie.

Nu joacă niciodată la remiză şi se expune mereu cu

fiecare secundă dăruită, cu fiecare privire, cu fiecare repriză…

Îl preocupă înţelepciunea înfrângerii unde dreptatea lui este osândită;

Îl interesează să nu fie important în această partidă cu o nemaipomenită miză.

Metronomul grăbeşte secunda finală pe tabla mutărilor aşteptate către victorie, către înfrângere, unde se câştigă sau se pierd gânduri, motive şi fapte…

Şah şi mat! strigă Adevărul, în timp ce învinsul sărbătoreşte învingătorul…

Cândva se bucura de victoria lui de putere, dar acum a descoperit câştigul din pierdere!

Metronomul bate marea încredere…

Ce-ai vrea să vezi?

Am întrebat un orb:

„Ce-ai vrea să vezi dacă lumina ţi-ar face un dar şi ţi-ar îmbrăca cristalinii în albul de var?” Dar el tăcea, şi-am înţeles că nu dorea.

„Pe cine ai vrea să vezi dintre cei care îţi sunt călăuză şi în care crezi, că doar prin ei poţi să vezi?”

Dar el nu vorbea, şi-am înţeles că nu voia.

„Dacă ar fi o minune şi s-ar sparge lacătul întunericului, ce nume cu renume l-ai chema dintre pământeni să-l vezi, şi ce i-ai propune?”

Dar el doar mă privea cu ochii nopţii, şi-am înţeles că refuza.

„Dacă negrul s-ar sparge şi toate culorile invitate şi neinvitate ar curge pe faţa ta, „ca răsplată, pe cine ai vrea să vezi în dimineţi şi amiezi?”

Dar el tăcea şi-am înţeles că se gândea.

„Dacă i-aş deschide”, a răspuns el, în timp ce ofta.

„I-aş deschide, dar nu în lumea ta”.

Pe când căutam…

Pe când căutam întunericul, s-a oprit lumina şi făcliile gândurilor bune s-au stins odată cu bunul simţ ce s-

a înrudit cu vina.

Mai facem şi noi economie de vedere, iar drumul care nu se mai vede a stins stâlpul de foc şi de nor, şi a îngenuncheat porunca să nu mai dea putere toiagului, care sparge stânca pentru izvor.

Era să uit…

Calea, Adevărul şi Viaţa s-au oprit la bariera dintre ce vreau eu şi ce vrea El…

şi aşa au apărut în inimă, dis de dimineaţă, bucăţi mari de gheaţă.

Pe întuneric n-ai cum să citeşti cât credit mai ai în contul speranţei şi al puterii de a spune DA…

pe nelumină n-ai cum să priveşti la cetatea care te vrea, în schimbul uitării…

Obosit de atâta orbire, pe când căutam lumina s-a risipit întunericul…

s-a dat imediat de ştire că în vie mirele îşi caută mireasa şi am alergat în lumina Lui să-mi aleg hainele şi Casa…

A fost de ajuns doar o privire.

Schimbare de mine

Am visat întruna să fiu altcineva în spectacolul lumii, şi să am altceva de arătat, decât banalitatea mea insolentă…

Nu mai vreau să fiu eu Cel cu atâtea defecte şi nereuşite retuşări imprimate pe chipul meu, în lăudate disperări…

Am visat că mi se dau ochii înapoi şi mersul împiedicat să mi se dezlege şi să nu mai trăiesc după nemiloasa lege…

Să mă trezesc din vis fără să mi se dea interzis la lumină şi fugă, prin lanurile coapte şi albe de rugă.

Am rămas acelaşi pedepsit cu întuneric şi fără verticală, pe drumul neînceput vreodată şi cu picioarele prinse în smoală…

Oare cui trebuie să-i dau plată pentru a fi altcineva,

ca să pot face altceva, decât să se tot strâng în mine o mare moartă?

O voce din spatele unui căruţ

Ce ţine pasul legat, aceeaşi voce de lângă ochii plecaţi după lumină cerului înstelat, spune plângând şi plânge spunând:

mai aşteaptă puţin până la ceasul înnoirii de mult anunţat, când toate vor veni la loc în netulburarea iubrii…

Până atunci fii mulţumit că eşti fiu de împărat!

Tăcerea obligată într-o zi cineva mi-a stins sunetele, vorba şi foşnetul, tunetele şi clopotul, tocmai când ascultam o simfonie a uitării…

De-acum trebuie să uit uitarea şi să cerşesc un cântec de greiere sau o silabă aleasă la cerere.

Vorbele din stânga şi din dreapta s-au făcut tăceri, iar cântecul s-a spânzurat de urechi anunţându-şi erata.

Ce bine când nu auzi ameninţarea şi cearta; ce trist este când pleci şi vii şi nu mai auzi glasuri de copii.

Am primit în schimb nişte semne cu care să vorbesc tăcut intonaţiile eterne…

Aşteptând în tăcerea obligată am auzit gândurile cum se îndrăgostesc sau se ceartă; am auzit inima cântând o bucurie înţeleaptă.

Până ce se va vorbi mai bine a sosit timpul să mă aud şi pe mine!

Mierea din pelin

Ei sunt cei ce frâng durerea şi o condamnă să râdă în spatele zăbrelelor neînvinse…

Ei sunt cei care au luat plânsul şi i-au ars puterea în flăcările speranţei aprinse.

Din mersul lor nepornit îşi adună timp de iubit.

Te întâlneşti cu ei lângă scorbura nopţii invitaţi, unde stau profeţii cu ochii aprinşi…

Măsoară cu bagheta lor albă lucrurile, inimile şi pe cei iluminaţi, iar căutările lor îi fac distinşi.

Privirea lor către ascuns le aduc cel mai frumos

răspuns.

De nu i-am întâlni la drum de suspin, n-am şti să scoatem mierea din pelin…

Dacă nu strângem privirile lor cum se strâng roadele în pom, n-am şti ce este să pierzi un dor.

Cine ne-ar spune, dacă nu ei, că la izvoarele plângerii şi pe câmpii cu miei mai găseşti bucurie în pofida înfrângerii.

Ofertă

Am aflat o vorbă mare.

Că la colţ de viaţă nouă Un neguţător cu stare îşi dă mâinile-amândouă.

Am aflat, din ce se-aude.

Că oferta e mai mare şi că generos cum este îşi dă ambele picioare.

Şi se miră Negustorul că nu-i nimeni să le ceară Dar acesta-i adevărul.

Toţi rămân frânţi sub povară.

Ba mai mult, deja se ştie că îşi dă şi cei doi ochi.

Şi acel ce vrea lumină Doar îi schimbă cu cei vechi.

Ce dau eu şi ochi şi mână şi picior, nu-s de vânzare.

Nu poţi cumpăra iubirea cu doi lei şi-un gram de sare.

Am aflat o vorbă mare.

Că pe-un lemn spălat cu rouă Un Neguţător cu stare şi-a dat mâinile-amândouă.

Totuşi… mister

I

Pe cei ce au pecetea suferinţei să nu îi mai loviţi încă o dată.

E ca atunci când tragi în căprioară şi chemi indiferenţa bun de plată.

De-i vezi plecaţi în frângere de vise să nu-i lăsaţi pe drum să meargă singuri, Ei cer atât, doar nişte uşi deschise Şi-o cheie potrivită pentru gânduri.

Vor să le spui că au aceleaşi drepturi şi sunt cum sunt

la fel de valoroşi.

Nu vor nici milă, nici reproş sau certuri şi nici vreo tânguiala de fricoşi.

Se mulţumesc cu firimituri de zâmbet şi cu-n salut vioi, dar şi onest.

Şi chiar dacă nu văd sau n-au un umblet Ei nu privesc în sus cătând protest.

Deşi ar fi îndreptăţiţi să spună „De ce chiar eu? de ce atât de rău?”

Ei sunt acum dispuşi de-a fi-mpreună Pentru a aduce-un suflu bun şi nou.

Ei lasă omenirii o putere

Prin care spun că mulţumirea vieţii

O poţi găsi şi da şi în durere.

Şi că există o luptă a demnităţii.

E un mister ce unii oameni încă Nu înţeleg de ce aceştia spun, Cu-atâta dor şi mulţumire-adâncă, în orice timp, că Dumnezeu e bun!

Matematică fără... dizabilităţi

*

Din dragoste de-a fi prieteni suntem aici să ne-ntâlnim şi cum e verdele din cetini Aşa am vrea noi să trăim.

Avem în minus mâini, picioare.

Sau n-auzim, sau nu vedem.

Dar ca şi voi avem valoare şi vis cu vis noi adunăm.

Am strâns mereu dureri şi frângeri.

Ce nu dorim să le-mpărţim.

Puteţi în schimb să ne fiţi îngeri şi grija voastră s-o primim.

Avem în minus rost de-a merge şi de-a vedea drum de culori.

Dar prin speranţă ni se şterge Orice durut şi cer cu nori.

Avem în schimb un plus de-a crede.

Că vom zbura de-alung de veci şi chiar nimic nu vom

mai pierde şi-aceste vorbe nu sunt seci.

Noi, plus Iisus vom trece podul Ce ne-a ţinut reci şi distanţi.

Şi morţi-i vom cânta prohodul şi-n cer vom fi toţi importanţi.

Deci… matematica cerească şi fără dizabilităţi.

Este că noi, plus voi, plus Domnul Egal iubire pentru toţi!

Povestea unei ridicări

E o poveste despre o speranţă Ce s-a născut în a durerii umbră.

Şi ca să fie viaţa şi mai viaţă Ea s-a numit „Ridică-te şi umblă”.

Nevăzători şi oameni cu probleme în a se deplasa sau a vorbi.

Ne-am strâns cu toţi pentru o bună vreme să ne schimbăm un mod de a trăi.

Sunt şapte ani de muguri şi de floare.

Şi roadele se văd deja în pârgă.

Noi am făcut din limite onoare şi pâinea de iubire să se frângă.

Sunt ani frumoşi de întâlniri bogate şi ne-am plătit scadenţa la dureri.

Suntem aici să ridicăm palate şi să renaştem iar în primăveri.

E timpul să se ştie că o forţă Ne stă ascunsă-n neputinţa noastră şi că precum lumina dintr-o torţă Putem deschide lumii o fereastră.

Pe an ce trece noi lărgim hotarul şi bucuria noastră să te-ajungă, Cu dragoste îţi umple tot paharul: Familia Ridică-te şi umblă!”

Poveste de viaţă

v

Povestea mea e simplă, într-o zi.

Când viaţa îşi urma firescul ei Am remarcat că nu mai pot privi şi ochii s-au făcut deodată grei.

Ce repede s-a înserat băiete.

Acum o oră soarele pripea.

De parcă am şi gândurile bete.

Ce trece timpul şi ce noapte rea.

Să vină – aşa, deodată, bat-o vina N-am pomenit de când mă ştiu aşa, Aprinde, dragul meu, acum, lumina şi dacă-i timpul, chiar ne vom culca.

Dar, mamă dragă, este-amiaza mare şi soarele ne bate-n geam de mult, în jurul nostru totul e culoare şi n-are sens s-aprind un bec ocult.

Am înţeles atunci că norul negru Ce am crezut că-n grabă a venit.

Era un vai nenorocit şi sobru.

Era un adevăr că am orbit.

Să nu mai pot să-mi văd de drumul meu şi să tot bâjbâi printre lucruri multe?

Nici nu concep cât poate fi de greu şi câte aspiraţii vor fi mute.

Să nu mai văd copacii, flori şi stele şi feţele de oameni, buni sau răi?

E cea mai grea pedeapsă dintre cele.

Şi cea mai fioroasă dintre văi.

O, Doamne, bun şi-ndurător a toate Ce ţi-am făcut de mi-ai luat lumina?

Vrei ca să fiu ca frunzele uscate? Arată-mi explicit care mi-e vina?

Răspunsul n-a venit şi nici vederea.

Dar după ani şi ani pot spune clar că Dumnezeul meu îmi dă puterea şi El îmi este mai departe far.

Pot face-orice, să bag şi aţa-n ac.

Pot să gătesc, să spăl, să fac curat, Rămân ca Celui Sfânt să-i fiu pe plac şi să iubesc activ şi declarat.

Deşi nu văd eu totuşi văd departe.

Văd prin credinţă drumul meu promis şi că există dincolo de moarte Un văz etern şi luminat de-un vis.

Pe-aproape, paşi...

Atunci când n-ai, de fapt, ai cel mai mult Cunoşti mai mult în viaţă din durere Deşi nu face sens spun un cuvânt: în neputinţă mare e putere!

Chiar dacă nu-s actori, nici în prim plan, Sunt purtători de har şi de onoare, îşi înnoiesc speranţa an de an: în slăbiciune totuşi ai valoare!

Inevitabil, nu te poţi ascunde.

De tine însuţi şi de neputinţă.

Dar dacă-ntrebi ecoul îţi răspunde: în limitări şi frângeri ai credinţă!

Când nimeni astăzi nu-ţi deschide uşa şi stai privind aiurea un desen.

Când trist rămâi şi răscoleşti cenuşa.

Să ştii că nu eşti singur, căci te chem!

Se-aud pe-aproape paşi, Vindecătorul, Aruncă înainte-a vieţii umbră.

Când va intra ceresc, El, Călătorul Vei auzi: „Ridică-te şi umblă!”

Speranţa

Speranţa este un pepene roşu netăiat.

Copt în zahăr şi culoare, pe care îl guşti înainte de a fi mâncat, pe care îl bei înainte de a fi turnat... Speranţa este o manoperă chemată Din pământ şi soare.

La care pui un praf de sare.

Speranţa este privirea în care calcă lumina, înainte să ştii să vezi şi înainte să colorezi florile în care zilnic îşi anunţă vizita albina…

Este filmul pe care îl urmezi cu ochii, înainte ca regizorul să îmbrace Imagini memorabile în rochii.

Speranţa este alergarea spre vârf de deal, înainte ca piciorul să ştie să facă un pas, înainte ca verticala să fie un fapt real…

Este săritul peste gard, înainte de a te vedea vreun ochi, că te poţi ridica şi sări ca un leopard.

Speranţa este simfonia auzită multifonic, înainte ca

urechea să fi auzit vreodată o vioară sau vreun tril edenic…

Este orchestra pe care o dirijezi în toate nuanţele şi în armonii noi, chiar înainte de a auzi gama de major şi cum se prinde un cântec ceresc în altoi.

Speranţa este zâmbetul fericit, înaintea ultimului cuvânt rostit…

Indiferent ce spun alţii…

Indiferent ce spun alţii Eu voi ajunge să merg.

Curând voi striga în ovaţii.

Priviţi oameni buni, cum alerg!

Indiferent ce spun alţii Eu voi vedea flori şi munţi Din cer se aud declaraţii:

Să fie lumină pe frunţi!

Indiferent ce cred alţii Vă spun, în curând am s-aud.

Şi-n vers voi primii inspiraţii Ca-n sunet şi-n glas să mă-ascund.

Indiferent ce spun alţii Eu am s-aştept marea zi.

Şi-atunci voi primi informaţii că altfel şi bine-mi va fi.

Indiferent ce spun alţii Credinţa ce-o am n-am s-o vând.

Şi chiar de-am s-aud contestaţii Voi sta hotărât şi sperând.

E vestea ce-o strig cu putere S-audă duşmanii şi fraţii.

Şi n-o să mai fie durere, Indiferent ce spun alţii!

Cui îi pasă?

Ne trăim viaţa ca la jurnalul de seară, înghiţind grămezi de imagini şi de vorbe cu de toate.

Aşa cum mâncăm floricelele de porumb nemestecate, în timp ce lângă noi stau oameni anonimi, sub povară.

Fără speranţe, fără pâine, fără prieteni.

Fără să li se dea iubire şi fără casă.

Iar nouă nu ne pasă…

Umblăm neobosiţi în tomberoanele pline ale culturii alterate.

Cu show-uri şi concursuri repetente la ruşine.

Şi ne place la culme să bârfim vieţile altora încurcate, în timp ce peste drum de noi sunt inimi în ruine, în secetă de zâmbet şi în gerul de indiferenţă dezbrăcate.

Şi poate, poate, le-o invita cineva la masă.

Dar cui îi pasă?

Ţin cuvântări în ecouri de aplauze, ei, oamenii zilei.

Vorbind de responsabilitate şi de fapte de bine.

Se îmbată cu ei înşişi şi îşi ascund hainelei vinei, în timp ce lângă tribună sau lângă amvoane stau, cine?

Ei, oamenii de corvoadă şi amărâţii sorţii Cărora li se promit multe, dar li se dă o farsă.

Iar lor nu le pasă!

Stau undeva în spate, neimportanţi şi fără nume, Aşteptând o veste bună, o atenţie sau un „bună ziua!”

Şi-au cumpărat viaţa în rate şi dreptul la glume, Dar inima lor, deşi tristă, e totuşi ca neaua.

Cu doruri bogate şi visuri alese anume, cu arome, în timp ce de sus primesc o promisiune frumoasă, Doar Lui îi pasă!

În peisajul literaturii creştine, scriitorul George

Uba acoperă o gamă largă de subiecte şi de cititori.

După volumele de poezii

„Interzis io stânga” şi

„Torente de linişte” autorul abordează povestiri pentru copii în *„Batalionul pâine coaptă”* şi în *„Şi ce dacă!”*. Un accent puternic este oferit temelor de familie prin cărţile *„Taie-mi o felie de dragoste”*, *„Sărut mâna doamnă!”*, *„Mai bine doi”*, *„Pune şi* sare”, *„Prostia dragostei”*, trecând apoi şi la subiecte pentru tineri în

„Graffiti pe inimă”.

Volumul de poezii: *„Bună ziuna, noapte|”* surprinde o notă dominantă de speranţă, dar nu înainte de a demasca predilecţia umană pentru duplicitate şi declasare a purităţii inimii. După o vizualizare lirică a remediilor pentru o inimă şi o minte renăscute, în ultima parte ni se oferă o exemplificare luminoasă prin gesturile de viaţă ale persoanelor cu dizabilităţi din familia

„Ridică-te şi umblă”.